

I

(Zakonodajni akti)

UREDBE

UREDBA (EU) 2019/515 EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

z dne 19. marca 2019

o vzajemnem priznavanju blaga, ki se zakonito trži v drugi državi članici, in o razveljavitvi Uredbe (ES) št. 764/2008

(Besedilo velja za EGP)

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 114 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora ⁽¹⁾,

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom ⁽²⁾,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Notranji trg zajema območje brez notranjih meja, na katerem je v skladu s Pogodbama zagotovljen prosti pretok blaga. Med državami članicami so prepovedane količinske omejitve pri uvozu in vsi ukrepi z enakovrednim učinkom. Ta prepoved zajema vse na nacionalne ukrepe, ki lahko neposredno ali posredno, dejansko ali potencialno ovirajo trgovino z blagom znotraj Unije. Prosti pretok blaga se na notranjem trgu zagotavlja s harmonizacijo pravil na ravni Unije, ki določajo skupne zahteve za trženje določenega blaga, ali, kadar gre za blago ali vidike blaga, ki niso izčrpano zajeti s harmonizacijskimi pravili Unije, z uporabo načela vzajemnega priznavanja, kakor ga je opredelilo Sodišče Evropske unije.
- (2) Dobro delujoče načelo vzajemnega priznavanja bistveno dopolnjuje harmonizacijo pravil na ravni Unije, predvsem ob upoštevanju, da za številno blago obstajajo harmonizirani in neharmonizirani vidiki.
- (3) Kadar ni harmonizacijskih pravil Unije, ki zajemajo blago ali nekatere vidike blaga, lahko ovire za prosti pretok blaga med državami članicami nastanejo nezakonito, če za blago, ki se zakonito trži v drugi državi članici, pristojni organ države članice uporabi nacionalna pravila, v skladu s katerimi mora blago izpolnjevati nekatere tehnične zahteve, na primer zahteve glede poimenovanja, oblike, velikosti, teže, sestave, predstavitve, označevanja ali embalaže. Uporaba takih pravil pri blagu, ki se zakonito trži v drugi državi članici, bi lahko bila v nasprotju s členoma 34 in 36 Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU), tudi če se taka pravila brez razlike uporabljajo za vso blago.
- (4) Načelo vzajemnega priznavanja izhaja iz sodne prakse Sodišča Evropske unije. Skladno s tem načelom države članice na svojem ozemlju ne smejo prepovedati prodaje blaga, ki se zakonito trži v drugi državi članici, tudi če

⁽¹⁾ UL C 283, 10.8.2018, str. 19.

⁽²⁾ Stališče Evropskega parlamenta z dne 14. februarja 2019 (še ni objavljeno v Uradnem listu) in odločitev Sveta z dne 5. marca 2019.

je bilo proizvedeno v skladu z drugačnimi tehničnimi pravili, vključno z blagom, ki ni bilo pridobljeno v okviru proizvodnega postopka. Vendar načelo vzajemnega priznavanja ni absolutno. Države članice lahko omejijo trženje blaga, ki se zakonito trži v drugi državi članici, kadar so take omejitve utemeljene z razlogi iz člena 36 PDEU ali drugimi nujnimi razlogi v javnem interesu, priznanimi s sodno prakso Sodišča Evropske unije v zvezi s prostim pretokom blaga, in kadar so take omejitve sorazmerne z zastavljenim ciljem. Ta uredba uvaja obveznost jasne utemeljitve, zakaj je dostop do trga omejen ali zavrjen.

- (5) Pojem nujnega razloga v javnem interesu je razvijajoč se koncept, ki ga je v svoji sodni praksi razvilo Sodišče Evropske unije v povezavi s členoma 34 in 36 PDEU. Kadar med državami članicami obstajajo legitimne razlike, lahko takšni nujni razlogi upravičijo uporabo nacionalnih tehničnih pravil s strani pristojnih organov. Vendar morajo biti upravne odločitve vedno ustrezno utemeljene, legitimne, ustrezne in v skladu z načelom sorazmernosti, pristojni organ pa mora sprejeti najmanj omejevalen ukrep. Da bi izboljšali delovanje notranjega trga za blago, bi morala nacionalna tehnična pravila ustrezati svojemu namenu in ne bi smela ustvarjati nesorazmernih netaarifnih ovir. Poleg tega upravne odločbe o omejitvi ali zavrnitvi dostopa do trga v zvezi z blagom, ki se zakonito trži v drugi državi članici, ne smejo temeljiti le na dejstvu, da blago, ki je predmet presoje, izpolnjuje legitimni javni cilj, ki ga želi doseči država članica, drugače, kot ga blago izpolnjuje v navedeni državi članici. Da bi Komisija državam članicam pomagala, bi morala zagotoviti nezavezujoče smernice v zvezi s sodno prakso Sodišča Evropske unije o konceptu nujnih razlogov v javnem interesu in o uporabi načela vzajemnega priznavanja. Pristojni organi bi morali imeti priložnost pripraviti prispevke in povratne informacije o smernicah.
- (6) V sklepih o politiki enotnega trga iz decembra 2013 je Svet za konkurenčnost opozoril, da bi bilo treba za izboljšanje okvirnih pogojev za podjetja in potrošnike na enotnem trgu ustrezno uporabiti vse zadevne instrumente, vključno z vzajemnim priznavanjem. Svet je Komisijo pozval, naj poroča o primerih, v katerih je delovanje načela vzajemnega priznavanja še vedno neustrezno ali problematično. Svet za konkurenčnost je v svojih sklepih o politiki enotnega trga iz februarja 2015 Komisijo pozval, naj sprejme ukrepe za zagotovitev učinkovitega delovanja načela vzajemnega priznavanja in pripravi predloge v ta namen.
- (7) Uredba (ES) št. 764/2008 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽³⁾ je bila sprejeta zaradi olajšanja uporabe načela vzajemnega priznavanja, in sicer z določitvijo postopkov za zmanjšanje možnosti, da se ustvarijo nezakonite ovire za prosti pretok blaga, ki se že zakonito trži v drugi državi članici. Kljub sprejetju navedene uredbe je v zvezi z uporabo načela vzajemnega priznavanja še vedno veliko težav. Ocena, ki se je izvedla v obdobju 2014–2016, je pokazala, da načelo vzajemnega priznavanja ne deluje tako, kot bi moralo, Uredba (ES) št. 764/2008 pa le omejeno vpliva na poenostavitev uporabe tega načela. Orodja in postopkovna jamstva, ki so bila vzpostavljena z navedeno uredbo, niso izpolnila svojega cilja, da izboljšajo uporabo načela vzajemnega priznavanja. Na primer, gospodarski subjekti skoraj ne poznajo ali ne uporabljajo mreže kontaktnih točk za proizvode, ki je bila vzpostavljena, da jim zagotavlja informacije o veljavnih nacionalnih pravilih in uporabi načela vzajemnega priznavanja. Nacionalni organi v okviru te mreže ne sodelujejo dovolj. Zahteva glede priglasitve upravnih odločb o omejitvi ali zavrnitvi dostopa do trga je redko izpolnjena. Zato še vedno ostajajo ovire za prosti pretok blaga na notranjem trgu.
- (8) Uredba (ES) št. 764/2008 ima več pomanjkljivosti, zato bi jo bilo treba pregledati in okrečiti. Zaradi jasnosti bi bilo treba Uredbo (ES) št. 764/2008 nadomestiti s to uredbo. Ta uredba bi morala vzpostaviti jasne postopke za zagotovitev prostega pretoka blaga, ki se zakonito trži v drugi državi članici, in za zagotovitev, da se lahko prosti pretok omeji le takrat, kadar imajo države članice za to legitimne razloge v javnem interesu, omejitev pa je utemeljena in sorazmerna. Ta uredba bi morala tudi zagotoviti, da gospodarski subjekti in nacionalni organi upoštevajo obstoječe pravice in obveznosti, ki izhajajo iz načela vzajemnega priznavanja.
- (9) Ta uredba ne bi smela posegati v nadaljnjo harmonizacijo pogojev za trženje blaga, kjer je to primerno, da bi se izboljšalo delovanje notranjega trga.

⁽³⁾ Uredba (ES) št. 764/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. julija 2008 o določitvi postopkov za uporabo nekaterih nacionalnih tehničnih pravil za proizvode, ki se zakonito tržijo v drugi državi članici, in o razveljavitvi Odločbe št. 3052/95/ES (UL L 218, 13.8.2008, str. 21).

- (10) Trgovinske omejitve so lahko tudi posledica drugih vrst ukrepov, ki spadajo na področje uporabe členov 34 in 36 PDEU. Navedeni ukrepi lahko na primer vključujejo tehnične specifikacije za postopke za oddajo javnih naročil ali zahteve glede uporabe uradnih jezikov držav članic. Vendar taki ukrepi ne bi smeli biti nacionalna tehnična pravila v smislu te uredbe in zato ne bi smeli spadati na njeno področje uporabe.
- (11) Nacionalna tehnična pravila se v državi članici včasih izvedejo s postopkom predhodne odobritve, po katerem je mogoče blago tam dati na trg šele, ko pristojni organ to uradno odobri. Sam obstoj postopka predhodne odobritve ovira prosti pretok blaga. Da bi bil tak postopek glede na temeljno načelo prostega pretoka blaga na notranjem trgu upravičen, mora biti potreben zaradi cilja v javnem interesu, ki ga priznava pravo Unije, ter sorazmeren in nediskriminatoren. Skladnost takšnega postopka s pravom Unije se oceni ob upoštevanju ugotovitev, ki izhajajo iz sodne prakse Sodišča Evropske unije. Zato bi bilo treba upravne odločbe, ki dostop do trga omejujejo ali zavračajo le zato, ker za blago ni bila izdana veljavna predhodna odobritev, izključiti s področja uporabe te uredbe. Kadar pa je zahtevka za obvezno predhodno odobritev blaga vložen, bi bilo treba vsako upravno odločbo o zavrnitvi zahtevka zaradi nacionalnih tehničnih pravil, ki se uporabljajo v navedeni državi članici, sprejeti samo v skladu s to uredbo, tako da lahko prosilec izkoristi postopkovno varstvo, ki ga ta uredba določa. Enako velja za prostovoljno predhodno odobritev blaga, kadar ta obstaja.
- (12) Pomembno je pojasniti, da vrste blaga, ki so zajete v tej uredbi, vključujejo kmetijske proizvode. Izraz „kmetijski proizvodi“ vključuje ribiške proizvode, kot je določeno v členu 38(1) PDEU. Komisija bi morala oceniti izvedljivost in koristi dopolnitve okvirnega seznama za vzajemno priznavanje, ki bi bil v pomoč pri ugotavljanju, za katere vrste blaga se ta uredba uporablja.
- (13) Pomembno je tudi pojasniti, da izraz „proizvajalec“ ne vključuje le proizvajalcev blaga, ampak tudi osebe, ki proizvajajo blago, ki ni bilo pridobljeno s proizvodnim postopkom, vključno s kmetijskimi proizvodi, in osebe, ki se predstavljajo kot proizvajalci blaga.
- (14) Odločitve nacionalnih sodišč, ki presojujejo zakonitost primerov, v katerih trg v državi članici zaradi uporabe nacionalnega tehničnega pravila ni odprt za blago, ki se zakonito trži v drugi državi članici, in odločitve nacionalnih sodišč, ki uvajajo kazni, bi bilo treba izvzeti s področja uporabe te uredbe.
- (15) Za uveljavljanje načela vzajemnega priznavanja se mora blago zakonito trži v drugi državi članici. Pojasniti bi bilo treba, da se za blago šteje, da se zakonito trži v drugi državi članici, kadar je v skladu z ustreznimi pravili, ki se uporabljajo v navedeni državi članici, in se zagotovi njegovo dajanje na voljo končnim uporabnikom v navedeni državi članici.
- (16) Da bi okrepili ozaveščenost nacionalnih organov in gospodarskih subjektov glede načela vzajemnega priznavanja, bi morale države članice razmisliti, da v svojih nacionalnih tehničnih predpisih določijo jasne in nedvoumne „klavzule o enotnem trgu“, ki bodo olajšale uporabo tega načela.
- (17) Dokazi, potrebni za dokazovanje, da se blago zakonito trži v drugi državi članici, se med državami članicami znatno razlikujejo. To gospodarskim subjektom povzroča nepotrebna bremena, zamude in dodatne stroške, nacionalnim organom pa preprečuje, da pravočasno pridobijo informacije, ki jih potrebujejo za oceno blaga. To lahko ovira uporabo načela vzajemnega priznavanja. Zato je bistveno, da se gospodarskim subjektom olajša dokazovanje, da se njihovo blago zakonito trži v drugi državi članici. Gospodarski subjekti bi morali imeti korist od lastne izjave, s katero bi bilo treba pristojnim organom zagotoviti vse potrebne informacije o blagu in njegovi skladnosti s pravili, ki se uporabljajo v tej drugi državi članici. Uporaba prostovoljnih izjav nacionalnim organom ne bi smela preprečevati sprejetja upravnih odločb o omejitvi ali zavrnitvi dostopa do trga, če so takšne odločbe sorazmerne, utemeljene ter spoštujejo načelo vzajemnega priznavanja in so v skladu s to uredbo.
- (18) Omogočiti bi bilo treba, da proizvajalec, uvoznik ali distributer pripravi izjavo o zakonitem trženju blaga za namene vzajemnega priznavanja (v nadaljnjem besedilu: izjava o vzajemnem priznavanju). Proizvajalec je najprimernejša oseba za izpolnitev podatkov v izjavi o vzajemnem priznavanju, ker najbolje pozna blago in ima dokaze, potrebne za preverjanje podatkov iz izjave o vzajemnem priznavanju. Proizvajalec bi moral imeti možnost pooblastiti pooblaščenega zastopnika, ki bi take izjave pripravil v njegovem imenu in na njegovo

odgovornost. Kadar pa lahko gospodarski subjekt informacije o zakonitosti trženja blaga zagotovi le v izjavi, bi morala biti dana možnost, da drugi gospodarski subjekt zagotovi informacije, da se blago daje na voljo končnim uporabnikom v zadevni državi članici, pod pogojem, da ta gospodarski subjekt prevzame odgovornost za informacije, ki jih je podal v izjavi o vzajemnem priznavanju in lahko zagotovi potrebne dokaze, ki te informacije potrjujejo.

- (19) Izjava o vzajemnem priznavanju bi morala vedno vsebovati točne in popolne informacije o blagu. Zato bi jo bilo treba posodablјati, da bi odražala spremembe, na primer spremembe ustreznih nacionalnih tehničnih pravil.
- (20) Da bi se zagotovila celovitost informacij, navedenih v izjavi o vzajemnem priznavanju, bi bilo treba določiti harmonizirano strukturo takih izjav, ki jih bodo uporabljali gospodarski subjekti, ki želijo predložiti take izjave.
- (21) Zagotoviti je treba, da je izjava o vzajemnem priznavanju izpolnjena verodostojno in točno. Zato je treba zahtevati, da so gospodarski subjekti odgovorni za informacije, ki so jih podali v izjavi o vzajemnem priznavanju.
- (22) Da bi se povečali učinkovitost in konkurenčnost podjetij, ki delujejo na področju blaga, ki ni zajeto s harmonizacijsko zakonodajo Unije, bi moralo biti mogoče, da se za lažjo predložitev izjave o vzajemnem priznavanju izkoristijo nove informacijske tehnologije. Zato bi morali imeti gospodarski subjekti možnost, da svoje izjave o vzajemnem priznavanju objavijo na spletu, pod pogojem, da je izjava o vzajemnem priznavanju zlahka dostopna in v zanesljivem formatu.
- (23) Komisija bi morala zagotoviti, da je na enotnem digitalnem portalu na voljo predloga za izjavo o vzajemnem priznavanju, pa tudi navodila za njeno izpolnitev v vseh uradnih jezikih Unije.
- (24) Ta uredba bi se morala uporabljati tudi za blago, v zvezi s katerim harmonizacijska zakonodaja Unije zajema le nekatere vidike. Kadar mora gospodarski subjekt v skladu s harmonizacijsko zakonodajo Unije pripraviti izjavo EU o skladnosti, da dokaže skladnost z navedeno zakonodajo, bi moralo temu gospodarskemu subjektu biti dovoljeno, da se izjava o vzajemnem priznavanju iz te uredbe priloži izjavi EU o skladnosti.
- (25) Kadar se gospodarski subjekti odločijo, da ne bodo uporabili izjave o vzajemnem priznavanju, bi morali pristojni organi namembne države članice jasno opredeliti zahtevo glede specifičnih informacij, ki so po njihovem mnenju potrebne za oceno blaga, ob upoštevanju načela sorazmernosti.
- (26) Gospodarski subjekt bi moral imeti na voljo dovolj časa za predložitev dokumentov ali kakršnih koli drugih informacij, ki jih zahteva pristojni organ namembne države članice, oziroma za predložitev argumentov ali pripomb v zvezi z oceno zadevnega blaga.
- (27) Države članice morajo v skladu z Direktivo (EU) 2015/1535 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁴⁾ Komisiji in drugim državam članicam posredovati vse osnutke nacionalnih tehničnih pravil o vseh proizvodih, vključno s katerim koli kmetijskim ali ribiškim proizvodom, ter navesti razloge, zaradi katerih je treba navedena pravila sprejeti. Vendar je treba zagotoviti, da se po sprejetju takih nacionalnih tehničnih pravil za posebno blago v posameznih primerih pravilno uporabi načelo vzajemnega priznavanja. V tej uredbi bi morali biti določeni postopki za uporabo načela vzajemnega priznavanja v posameznih primerih, na primer s tem, da se od držav članic zahteva, da navedejo nacionalna tehnična pravila, na katerih temelji upravna odločba, in legitimne razloge v javnem interesu, ki upravičujejo uporabo tega nacionalnega tehničnega pravila, kar zadeva blago, ki se zakonito trži v drugi državi članici. Sorazmernost nacionalnih tehničnih pravil je podlaga za dokazovanje sorazmernosti upravne odločbe, ki temelji na tem pravilu. Vendar bi moral biti način dokazovanja sorazmernosti upravne odločbe določen za vsak posamezni primer.
- (28) Ker bi morale biti upravne odločbe o omejitvi ali zavrnitvi dostopa do trga za blago, ki se že zakonito trži v drugi državi članici, izjeme od temeljnega načela prostega pretoka blaga, je treba zagotoviti, da take odločbe

⁽⁴⁾ Direktiva (EU) 2015/1535 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. septembra 2015 o določitvi postopka za zbiranje informacij na področju tehničnih predpisov in pravil za storitve informacijske družbe (UL L 241, 17.9.2015, str. 1).

upoštevajo obstoječe obveznosti, ki izhajajo iz načela vzajemnega priznavanja. Zaradi tega je primerno uvesti jasen postopek, da se določi, ali se blago zakonito trži v tej drugi državi članici in ali so v takem primeru legitimni javni interesi, ki jih zajemajo veljavna nacionalna tehnična pravila namembne države članice, v skladu s členom 36 PDEU in sodne prakse Sodišča Evropske unije ustrezno zaščiteni. S takim postopkom bi se moralo zagotoviti, da so vse sprejete upravne odločbe sorazmerne ter da spoštujejo načelo vzajemnega priznavanja in so v skladu s to uredbo.

- (29) Kadar pristojni organ ocenjuje blago, preden odloči, ali naj omeji ali zavrne dostop do trga, ta organ ne bi smel imeti možnosti, da sprejme odločitve o preklicu dostopa do trga, razen če je potrebno hitro ukrepanje, da se prepreči ogrožanje varnosti ali zdravja oseb ali ogrožanje okolja, oziroma da se prepreči dajanje blaga na voljo, kadar je dajanje takega blaga na voljo na splošno prepovedano zaradi javne morale ali varnosti, med drugim na primer zaradi preprečevanja kriminala.
- (30) Uredba (ES) št. 765/2008 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁵⁾ vzpostavlja sistem akreditacije, ki zagotavlja vzajemno priznavanje ravni usposobljenosti organov za ugotavljanje skladnosti. Pristojni organi držav članic zato ne bi smeli zavračati priznavanja poročil o preizkusih in potrdil, ki jih izdajo akreditirani organi za ugotavljanje skladnosti, ker slednji za to ne bi bili usposobljeni. Da bi čim bolj preprečili podvajanje preizkusov in postopkov, ki so že bili izvedeni v drugi državi članici, države članice ne bi smele zavračati priznavanja poročil o preizkusih in potrdil, ki so jih drugi organi za ugotavljanje skladnosti izdali v skladu s pravom Unije. Pristojni organi bi morali ustrezno upoštevati vsebino predloženih poročil o preizkusih ali potrdil.
- (31) Direktiva 2001/95/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁶⁾ določa, da se lahko tržijo samo varni izdelki, ter opredeljuje obveznosti proizvajalcev in distributerjev v zvezi z varnostjo izdelkov. Pristojnim organom daje pravico, da vse nevarne izdelke prepovejo s takojšnjim učinkom ali da izdelke, ki bi lahko bili nevarni, začasno prepovejo za obdobje, ki ga potrebujejo za izvedbo različnih ocen, preverjanj in nadzorov varnosti. Ta direktiva opisuje tudi postopek, v skladu s katerim organi v primeru izdelkov, ki pomenijo tveganje, uporabijo ustrezne ukrepe, kot so ukrepi iz točk (b) do (f) člena 8(1) navedene direktive, naložena pa je tudi obveznost državam članicam, da je treba take ukrepe priglasiti Komisiji in drugim državam članicam. Zato bi morali imeti pristojni organi še naprej možnost uporabljati navedeno direktivo in zlasti točke (b) do (f) člena 8(1) in člena 8(3) navedene direktive.
- (32) Uredba (ES) št. 178/2002 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁷⁾ med drugim vzpostavlja sistem hitrega obveščanja za obveščanje o neposrednem ali posrednem tveganju za človeško zdravje, ki izhaja iz živil ali krme. Državam članicam nalaga, da v okviru sistema hitrega obveščanja Komisijo takoj obvestijo o vseh ukrepih, ki jih sprejmejo za omejitev dajanja v promet živil ali krme ali prisilni umik ali odpoklic živil ali krme zaradi varovanja zdravja ljudi in ki zahtevajo hitro ukrepanje. Pristojni organi bi morali imeti še naprej možnost uporabljati navedeno uredbo in zlasti člen 50(3) in člen 54 navedene uredbe.
- (33) Uredba (EU) 2017/625 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁸⁾ vzpostavlja harmoniziran okvir Unije za organizacijo uradnega nadzora in uradnih dejavnosti, ki niso uradni nadzor, v celotni agroživilski verigi ob upoštevanju pravil

⁽⁵⁾ Uredba (ES) št. 765/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. julija 2008 o določitvi zahtev za akreditacijo in nadzor trga v zvezi s trženjem proizvodov ter razveljavitvi Uredbe (EGS) št. 339/93 (UL L 218, 13.8.2008, str. 30).

⁽⁶⁾ Direktiva 2001/95/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 3. decembra 2001 o splošni varnosti proizvodov (UL L 11, 15.1.2002, str. 4).

⁽⁷⁾ Uredba (ES) št. 178/2002 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 28. januarja 2002 o določitvi splošnih načel in zahtevah živilske zakonodaje, ustanovitvi Evropske agencije za varnost hrane in postopkih, ki zadevajo varnost hrane (UL L 31, 1.2.2002, str. 1).

⁽⁸⁾ Uredba (EU) 2017/625 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. marca 2017 o izvajanju uradnega nadzora in drugih uradnih dejavnosti, da se zagotovi uporaba zakonodaje o živilih in krmi, pravil o zdravju in dobrobiti živali ter zdravju rastlin in fitofarmaceutskih sredstvih, ter o spremembi uredb (ES) št. 999/2001, (ES) št. 396/2005, (ES) št. 1069/2009, (ES) št. 1107/2009, (EU) št. 1151/2012, (EU) št. 652/2014, (EU) 2016/429 in (EU) 2016/2031 Evropskega parlamenta in Sveta, uredb Sveta (ES) št. 1/2005 in (ES) št. 1099/2009 ter direktiv Sveta 98/58/ES, 1999/74/ES, 2007/43/ES, 2008/119/ES in 2008/120/ES ter razveljavitvi uredb (ES) št. 854/2004 in (ES) št. 882/2004 Evropskega parlamenta in Sveta, direktiv Sveta 89/608/EGS, 89/662/EGS, 90/425/EGS, 91/496/EGS, 96/23/ES, 96/93/ES in 97/78/ES ter sklepa Sveta 92/438/EGS (Uredba o uradnem nadzoru) (UL L 95, 7.4.2017, str. 1).

o uradnem nadzoru iz Uredbe (ES) št. 882/2004 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁹⁾ in zadevne sektorske zakonodaje Unije. Uredba (EU) 2017/625 določa poseben postopek, s katerim se zagotovi, da gospodarski subjekti odpravijo neskladnosti z zakonodajo o živilih in krmi ter pravili o zdravju ali dobrobiti živali. Pristojni organi bi morali imeti še naprej možnost uporabljati Uredbo (EU) 2017/625 in zlasti člen 138 navedene uredbe.

- (34) Uredba (EU) št. 1306/2013 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁰⁾ vzpostavlja harmoniziran okvir Unije za izvajanje pregledov v zvezi z obveznostmi iz Uredbe (EU) št. 1308/2013 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹¹⁾ v skladu z merili iz Uredbe (ES) št. 882/2004 ter določa, da države članice zagotovijo, da so vsi subjekti, ki izpolnjujejo navedene obveznosti, upravičeni do vključitve v sistem pregledov. Pristojni organi bi morali imeti še naprej možnost uporabljati Uredbo (EU) št. 1306/2013 in zlasti člen 90 navedene uredbe.
- (35) V vsaki upravni odločbi, ki jo pristojni organi držav članic sprejmejo v skladu s to uredbo, bi morala biti določena pravna sredstva, ki jih ima gospodarski subjekt na voljo in ki mu omogočajo, da se v skladu z nacionalnim pravom pritoži zoper odločbo ali začne postopek pri pristojnem nacionalnem sodišču. V upravni odločbi bi moralo biti tudi navedeno, da lahko gospodarski subjekti uporabijo Mrežo za reševanje sporov na notranjem trgu (SOLVIT) in postopek reševanja težav, določen v tej uredbi.
- (36) Učinkovite rešitve za gospodarske subjekte, ki želijo podjetju prijazno alternativo pri izpodbijanju upravnih odločb o omejitvi ali zavrnitvi dostopa do trga, so bistvene za pravilno in dosledno uporabo načela vzajemnega priznavanja. Da bi zagotovili take rešitve in se izognili pravnim stroškom, zlasti za mala in srednja podjetja, bi moral biti gospodarskim subjektom na voljo izvensodni postopek reševanja težav.
- (37) SOLVIT je storitev, ki jo zagotavlja državna uprava v vsaki državi članici, njen namen pa je najti rešitve za posameznike in podjetja, kadar njihove pravice kršijo javni organi v drugi državi članici. Načela, ki urejajo delovanje mreže SOLVIT, so določena v Priporočilu Komisije 2013/461/EU ⁽¹²⁾, v skladu s katerim bi morala vsaka država članica poskrbeti za center SOLVIT z ustreznimi človeškimi in finančnimi viri ter zagotoviti, da ta center SOLVIT sodeluje v mreži SOLVIT. Komisija bi morala zlasti med podjetji povečati ozaveščenost o obstoju mreže SOLVIT in o njenih koristih.
- (38) SOLVIT je učinkovit izvensodni mehanizem reševanja težav, ki se zagotavlja brezplačno. Deluje s kratkimi roki in zagotavlja praktične rešitve posameznikom in podjetjem, kadar imajo pri javnih organih težave z uveljavljanjem pravic, ki jim jih zagotavlja Unija. Kadar gospodarski subjekt, ustrezní center SOLVIT in zadevne vpletene države članice soglašajo z ustreznim izidom, nadaljnji ukrepi ne bi smeli biti potrebni.
- (39) Vendar bi morala biti Komisija pooblaščená, da na zahtevo katerega koli vpletenega centra SOLVIT prouči zadevo, kadar je neformalni pristop mreže SOLVIT neuspešen in še naprej obstajajo resni pomisleki glede združljivosti upravne odločbe in načela vzajemnega priznavanja. Komisija bi morala na podlagi svoje presoje podati mnenje, ki bi se prek ustreznega centra SOLVIT sporočilo zadevnemu gospodarskemu subjektu in pristojnim organom ter bi se upoštevalo v postopku SOLVIT. Za poseg Komisije bi se moral uporabljati rok 45 delovnih dni, v kar pa ne bi bil vključen čas, potreben za to, da Komisija prejme dodatne informacije in dokumente, ki so po njenem potrebni. Če bi bil v tem času primer rešen, Komisiji mnenja ne bi bilo treba podati. Taki primeri SOLVIT bi morali biti predmet ločenega delovnega postopka v podatkovni zbirki SOLVIT in ne bi smeli biti vključeni v redne statistike SOLVIT.

⁽⁹⁾ Uredba (ES) št. 882/2004 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. aprila 2004 o izvajanju uradnega nadzora, da se zagotovi preverjanje skladnosti z zakonodajo o krmi in živilih ter s pravili o zdravstvenem varstvu živali in zaščiti živali (UL L 165, 30.4.2004, str. 1).

⁽¹⁰⁾ Uredba (EU) št. 1306/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. decembra 2013 o financiranju, upravljanju in spremljanju skupne kmetijske politike in razveljavitvi uredb Sveta (EGS) št. 352/78, (ES) št. 165/94, (ES) št. 2799/98, (EC) št. 814/2000, (ES) št. 1290/2005 in (ES) št. 485/2008 (UL L 347 20.12.2013, str. 549).

⁽¹¹⁾ Uredba (EU) št. 1308/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. decembra 2013 o vzpostavitvi skupne ureditve trgov kmetijskih proizvodov in razveljavitvi uredb Sveta (EGS) št. 922/72, (EGS) št. 234/79, (ES) št. 1037/2001 in (ES) št. 1234/2007 (UL L 347, 20.12.2013, str. 671).

⁽¹²⁾ Priporočilo Komisije 2013/461/EU z dne 17. septembra 2013 o načelih, ki urejajo mrežo SOLVIT (UL L 249, 19.9.2013, str. 10).

- (40) Mnenje Komisije glede upravne odločbe o omejitvi ali zavrnitvi dostopa do trga bi moralo zajemati le vprašani, ali je upravna odločba združljiva z načelom vzajemnega priznavanja in z zahtevami iz te uredbe. To ne posega v pooblastila Komisije na podlagi člena 258 PDEU in obveznost držav članic glede skladnosti s pravom Unije, kadar se nadalje obravnavajo sistemske težave, ugotovljene v zvezi z uporabo načela vzajemnega priznavanja.
- (41) Za notranji trga blaga je pomembno, da lahko podjetja, zlasti mala in srednja podjetja, pridobijo zanesljive in točne informacije glede veljavne zakonodaje v zadevni državi članici. Kontaktne točke za proizvode bi morale imeti pomembno vlogo pri olajšanju komunikacije med nacionalnimi organi in gospodarskimi subjekti z razširjanjem informacij o posebnih pravilih o proizvodih in o tem, kako se vzajemno priznavanje uporablja na ozemlju njihove države članice. Zato je treba okrepiti vlogo kontaktnih točk za proizvode kot glavnih ponudnikov informacij o vseh pravilih v zvezi s proizvodi, vključno z nacionalnimi tehničnimi pravili, ki jih zajema vzajemno priznavanje.
- (42) Da bi olajšali prosti pretok blaga, bi morale kontaktne točke za proizvode brezplačno zagotavljati informacije v razumnem obsegu glede svojih nacionalnih tehničnih pravil in uporabe načela vzajemnega priznavanja. Kontaktnim točkam za proizvode bi bilo treba zagotoviti primerno opremo in sredstva. V skladu z Uredbo (EU) 2018/1724 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹³⁾ bi morale kontaktne točke take informacije zagotavljati prek spletišča, zanje pa bi morala veljati merila kakovosti iz navedene uredbe. Kontaktne točke za proizvode bi morale svoje naloge, povezane z zagotavljanjem takšnih informacij, med drugim elektronske kopije nacionalnih tehničnih pravil ali spletnega dostopa do njih, opravljati brez poseganja v nacionalna pravila, ki urejajo distribucijo nacionalnih tehničnih pravil. Poleg tega se od kontaktnih točk za proizvode ne bi smelo zahtevati, da priskrbijo kopije ali zagotovijo spletni dostop do standardov, za katere veljajo pravice intelektualne lastnine organov ali organizacij za standardizacijo.
- (43) Sodelovanje med pristojnimi organi je bistveno za nemoteno delovanje načela vzajemnega priznavanja in oblikovanje kulture vzajemnega priznavanja. Zato bi morali kontaktne točke za proizvode in nacionalni pristojni organi sodelovati ter izmenjavati informacije in strokovno znanje, da bi se zagotovila pravilna in dosledna uporaba načela vzajemnega priznavanja in te uredbe.
- (44) Zaradi priglasitve upravnih odločb o omejitvi ali zavrnitvi dostopa do trga, omogočanja komunikacije med kontaktnimi točkami za proizvode in zagotavljanja upravnega sodelovanja je treba državam članicam zagotoviti dostop do informacijskega in komunikacijskega sistema.
- (45) Za zagotovitev enotnih pogojev izvajanja te uredbe bi bilo treba na Komisijo prenesti izvedbena pooblastila. Ta pooblastila bi bilo treba izvajati v skladu z Uredbo (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁴⁾.
- (46) Kadar je za namene te uredbe potrebna obdelava osebnih podatkov, bi jo bilo treba izvesti v skladu s pravom Unije o varstvu osebnih podatkov. Za vsako obdelavo osebnih podatkov na podlagi te uredbe se glede na primer uporablja Uredba (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁵⁾ oziroma Uredba (EU) 2018/1725 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁶⁾.
- (47) Vzpostaviti bi bilo treba zanesljive in učinkovite mehanizme spremljanja, da bi bilo mogoče zagotoviti informacije o uporabi te uredbe in njenem vplivu na prosti pretok blaga. Tovrstni mehanizmi ne bi smeli presežati okvirov, ki so potrebni za doseganje navedenih ciljev.

⁽¹³⁾ Uredba (EU) 2018/1724 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 2. oktobra 2018 o vzpostavitvi enotnega digitalnega portala za zagotavljanje dostopa do informacij, do postopkov ter do storitev za pomoč in reševanje težav ter o spremembi Uredbe (EU) št. 1024/2012 (UL L 295, 21.11.2018, str. 1).

⁽¹⁴⁾ Uredba (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 2011 o določitvi splošnih pravil in načel, na podlagi katerih države članice nadzirajo izvajanje izvedbenih pooblastil Komisije (UL L 55, 28.2.2011, str. 13).

⁽¹⁵⁾ Uredba (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Direktive 95/46/ES (Splošna uredba o varstvu podatkov) (UL L 119, 4.5.2016, str. 1).

⁽¹⁶⁾ Uredba (EU) 2018/1725 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. oktobra 2018 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah, organih, uradih in agencijah Unije in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Uredbe (ES) št. 45/2001 in Sklepa št. 1247/2002/ES (UL L 295, 21.11.2018, str. 39).

- (48) Za ozaveščanje o načelu vzajemnega priznavanja ter zagotavljanje pravilnega in doslednega izvajanja te uredbe bi bilo treba določiti, da Unija financira kampanje za ozaveščanje, usposabljanje, izmenjavo uradnikov in druge povezane dejavnosti, namenjene krepitvi in podpori zaupanja in sodelovanja med pristojnimi organi, kontaktnimi točkami za proizvode in gospodarskimi subjekti.
- (49) Da bi se odpravilo pomanjkanje točnih podatkov v zvezi z delovanjem načela vzajemnega priznavanja in njegovimi učinki na enotni trg blaga, bi morala Unija financirati zbiranje takih podatkov.
- (50) Finančne interese Unije bi bilo treba v celotnem ciklu odhodkov zaščititi s sorazmernimi ukrepi, ki vključujejo preprečevanje, odkrivanje in preiskovanje nepravilnosti, povračilo izgubljenih, neupravičeno izplačanih ali nepravilno porabljenih sredstev ter po potrebi upravne in denarne kazni.
- (51) Primerno je odložiti uporabo te uredbe, da bodo imeli pristojni organi in gospodarski subjekti dovolj časa, da se prilagodijo zahtevam iz te uredbe.
- (52) Komisija bi morala oceniti to uredbo glede na cilje, za katere si prizadeva. Pri oceni te uredbe bi morala uporabiti podatke, ki se zberejo v zvezi z delovanjem načela vzajemnega priznavanja in njegovimi učinki na enotni trg blaga, ter informacije, ki so na voljo v informacijskem in komunikacijskem sistemu. Komisija bi morala imeti možnost, da od držav članic zahteva, da priskrbijo dodatne informacije, potrebne za njeno oceno. V skladu s točko 22 Medinstitucionalnega sporazuma z dne 13. aprila 2016 o boljši pripravi zakonodaje ⁽¹⁷⁾ bi morala biti ocena te uredbe, ki bi morala temeljiti na uspešnosti, učinkovitosti, ustreznosti, skladnosti in dodani vrednosti, podlaga za oceno učinka glede možnosti za nadaljnje ukrepanje.
- (53) Ker cilja te uredbe, in sicer zagotoviti nemoteno, dosledno in pravilno uporabo načela vzajemnega priznavanja, države članice ne morejo zadovoljivo doseči, temveč se zaradi njegovega obsega in vpliva lažje dosežejo na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta uredba ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje navedenega cilja –

SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

POGLAVJE I

SPLOŠNE DOLOČBE

Člen 1

Predmet urejanja

1. Namen te uredbe je okrepiti delovanje notranjega trga z izboljšanjem uporabe načela vzajemnega priznavanja in odpravo neutemeljenih ovir za trgovino.
2. Ta uredba določa pravila in postopke glede uporabe načela vzajemnega priznavanja v posameznih primerih s strani držav članic v zvezi z blagom, za katerega se uporablja člen 34 PDEU in ki se zakonito trži v drugi državi članici, ob upoštevanju člena 36 PDEU in sodne prakse Sodišča Evropske unije.
3. Ta uredba določa tudi vzpostavitev in vzdrževanje kontaktnih točk za proizvode v državah članicah ter sodelovanje in izmenjavo informacij v okviru načela vzajemnega priznavanja.

Člen 2

Področje uporabe

1. Ta uredba se uporablja za vse vrste blaga, vključno s kmetijskimi proizvodi v smislu drugega pododstavka člena 38(1) PDEU, in za upravne odločbe, ki jih je ali jih bo pristojni organ namembne države članice sprejel v zvezi s kakršnim koli takim blagom, ki se zakonito trži v drugi državi članici, kadar upravna odločba izpolnjuje naslednji merili:
 - (a) podlaga za upravno odločbo je nacionalno tehnično pravilo, ki se uporablja v namembni državi članici; in
 - (b) neposredni ali posredni učinek upravne odločbe je omejitev ali zavrnitev dostopa do trga v namembni državi članici.

⁽¹⁷⁾ ULL 123, 12.5.2016, str. 1.

Izraz „upravne odločbe“ vključuje vsak upravni ukrep, ki temelji na nacionalnem tehničnem pravilu in ima enak ali bistveno enak pravni učinek, kot je učinek, opisan v točki (b).

2. „Nacionalno tehnično pravilo“ za namene te uredbe je vsaka zakonska določba ali drug predpis države članice, ki ima naslednje značilnosti:

- (a) zajema blago ali vidike blaga, ki niso harmonizirani na ravni Unije;
- (b) prepoveduje dajanje blaga ali blaga določene vrste na voljo na trgu v navedeni državi članici ali pa določa, da je skladnost z zadevno določbo dejansko ali pravno obvezna, kadar koli se blago ali blago določene vrste daje na voljo na tem trgu; in
- (c) zagotavlja vsaj eno od naslednjega:
 - (i) določa zahtevane lastnosti blaga ali blaga določene vrste, kot so njegove ravni kakovosti, delovanja ali varnosti oziroma njegove mere, vključno z zahtevami, ki za to blago veljajo v zvezi z imeni, pod katerimi se prodaja, terminologijo, simboli, preizkušanjem in preizkusnimi metodami, embalažo, označevanjem ali etiketiranjem ter postopki za ugotavljanje skladnosti;
 - (ii) za namen varstva potrošnikov ali okolja uvaja druge zahteve za blago ali blago določene vrste, ki vplivajo na življenjski cikel blaga po tem, ko je bilo dano na voljo na trgu v navedeni državi članici, kot so pogoji uporabe, recikliranja, ponovne uporabe ali odlaganja, kadar lahko taki pogoji bistveno vplivajo na sestavo ali naravo tega blaga ali na njihovo dajanje na voljo na trgu v navedeni državi članici.

3. Točka (c)(i) odstavka 2 tega člena zajema tudi proizvodne metode in postopke, ki se uporabljajo za kmetijske proizvode iz drugega pododstavka člena 38(1) PDEU in za proizvode, namenjene za prehrano ljudi ali živali, ter proizvodne metode in postopke v zvezi z drugimi proizvodi, kadar ti vplivajo na njihove značilnosti.

4. Postopek predhodne odobritve sam po sebi ni nacionalno tehnično pravilo za namene te uredbe, vendar pa odločba o zavrnitvi predhodne odobritve na podlagi nacionalnega tehničnega pravila velja za upravno odločbo, za katero se uporablja ta uredba, če ta odločba izpolnjuje druge zahteve iz prvega pododstavka odstavka 1.

5. Ta uredba se ne uporablja za:

- (a) sodne odločbe, ki jih izdajo nacionalna sodišča;
- (b) sodne odločbe, ki jih organi pregona izdajo med preiskavo ali med pregonom kaznivega dejanja, v zvezi s terminologijo, simboli ali katerim koli materialnim sklicevanjem na neustavne ali kriminalne združbe ali rasistično, diskriminacijsko ali ksenofobično kaznivo dejanje.

6. Člena 5 in 6 ne vplivata na uporabo naslednjih določb:

- (a) točke (b) do (f) člena 8(1) in člen 8(3) Direktive 2001/95/ES;
- (b) točko (a) člena 50(3) in člen 54 Uredbe (ES) št. 178/2002;
- (c) člen 90 Uredbe (EU) št. 1306/2013 ter
- (d) člen 138 Uredbe (EU) 2017/625.

7. Ta uredba ne vpliva na obveznost iz Direktive (EU) 2015/1535, da se osnutki nacionalnih tehničnih predpisov priglasijo Komisiji in državam članicam, preden so sprejeti.

Člen 3

Opredelitev pojmov

V tej uredbi se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

- (1) „se zakonito trži v drugi državi članici“ pomeni, da je blago ali blago te vrste v skladu z ustreznimi pravili, ki se uporabljajo v navedeni državi članici, ali pa zanj v navedeni državi članici ne veljajo nobena pravila, in je dano na voljo končnim uporabnikom v navedeni državi članici;
- (2) „dajanje na voljo na trgu“ pomeni vsako dobavo blaga za distribucijo, porabo ali uporabo na trgu na ozemlju države članice v okviru gospodarske dejavnosti, bodisi za plačilo ali brezplačno;

- (3) „omejitev dostopa do trga“ pomeni uvedbo pogojev, ki morajo biti izpolnjeni, preden je lahko blago dano na voljo na trgu v namembni državi članici, ali pogojev za nadaljnje trgovanje z blagom na tem trgu, za kar je vsekakor potrebna sprememba ene ali več lastnosti navedenega blaga iz točke (c)(i) člena 2(2), ali zahteva izvedbo dodatnega preizkušanja;
- (4) „zavrnitev dostopa do trga“ pomeni kar koli od naslednjega:
- (a) prepoved dajanja blaga na voljo na trgu v namembni državi članici ali nadaljnega trgovanja z njim na tem trgu; ali
 - (b) zahtevanje umika ali odpoklica tega blaga s tega trga;
- (5) „umik“ pomeni vsak ukrep, s katerim se prepreči dajanje blaga v dobavni verigi na voljo na trgu;
- (6) „odpoklic“ pomeni vsak ukrep za vrnitev blaga, ki je že bilo dano na voljo končnemu uporabniku;
- (7) „postopek predhodne odobritve“ pomeni upravni postopek na podlagi zakonodaje države članice, po katerem je lahko blago dano na voljo na trgu v navedeni državi članici šele, ko to na podlagi vloge gospodarskega subjekta uradno odobri pristojni organ navedene države članice;
- (8) „proizvajalec“ pomeni:
- (a) vsako fizično ali pravno osebo, ki proizvaja blago ali za katero se blago načrtuje ali proizvaja ali ki proizvaja blago, ki ni pridobljeno s proizvodnim procesom, vključno s kmetijskimi proizvodi, in ki trži pod svojim imenom ali blagovno znamko te osebe;
 - (b) vsako fizično ali pravno osebo, ki že zakonito trženo blago v državi članici spremeni na način, ki bi lahko vplival na skladnost z ustreznimi pravili, ki se uporabljajo v zadevni državi članici; ali
 - (c) vsako drugo fizično ali pravno osebo, ki se s svojim imenom, blagovno znamko ali drugim razlikovalnim znakom na blagu ali dokumentih, ki so priloženi temu blagu, predstavlja kot njegov proizvajalec;
- (9) „pooblaščen zastopnik“ pomeni vsako fizično ali pravno osebo s sedežem v Uniji, ki jo je proizvajalec pisno pooblastil, da v zvezi z dajanjem blaga na voljo na zadevnem trgu deluje v njegovem imenu;
- (10) „uvoznik“ pomeni vsako fizično ali pravno osebo s sedežem v Uniji, ki je blago iz tretje države prvič dala na voljo na trgu Unije;
- (11) „distributer“ pomeni vsako fizično ali pravno osebo v dobavni verigi, razen proizvajalca ali uvoznika, ki da na voljo blago na trgu v državi članici;
- (12) „gospodarski subjekt“ v zvezi z blagom pomeni katero koli od naslednjih oseb: proizvajalca, pooblaščenega zastopnika, uvoznika ali distributerja;
- (13) „končni uporabnik“ pomeni vsako fizično ali pravno osebo s stalnim prebivališčem ali sedežem v Uniji, ki ji je ali ji bo dano na voljo blago kot potrošniku, zunaj njene trgovske, poslovne, obrtne ali poklicne dejavnosti, ali kot poklicnemu končnemu uporabniku pri njegovi industrijski ali poklicni dejavnosti;
- (14) „legitimni razlogi v javnem interesu“ pomenijo kateri koli razlog iz člena 36 PDEU ali kateri koli drug nujni razlog v javnem interesu;
- (15) „organ za ugotavljanje skladnosti“ pomeni organ za ugotavljanje skladnosti, kot je opredeljen v točki 13 člena 2 Uredbe (ES) št. 765/2008.

POGLAVJE II

POSTOPKI V ZVEZI Z UPORABO NAČELA VZAJEMNEGA PRIZNAVANJA V POSAMEZNIH PRIMERIH

Člen 4

Izjava o vzajemnem priznavanju

1. Proizvajalec blaga ali blaga določene vrste, ki je ali bo dano na voljo na trgu v namembni državi članici, lahko izpolni prostovoljno izjavo o zakonitem trženju blaga za namene vzajemnega priznavanja (v nadaljnjem besedilu: izjava o vzajemnem priznavanju), s katero bo pristojnim organom namembne države članice dokazal, da se blago ali blago te vrste zakonito trži v drugi državi članici.

Proizvajalec lahko pooblasti svojega pooblaščenega zastopnika, da izpolni izjavo o vzajemnem priznavanju v njegovem imenu.

Izjava o vzajemnem priznavanju upošteva strukturo iz dela I in dela II Priloge in vsebuje vse informacije iz navedenih delov.

Proizvajalec ali pooblaščen zastopnik, kadar je za to pooblaščen, lahko v izjavo o vzajemnem priznavanju vnese samo informacije, določene v delu I Priloge. V tem primeru uvoznik ali distributer vnese informacije, določene v delu II Priloge.

Druga možnost je, da uvoznik ali distributer izpolni oba dela izjave o vzajemnem priznavanju, pod pogojem, da lahko podpisnik predloži dokaze iz točke (a) člena 5(4).

Izjava o vzajemnem priznavanju se pripravi v enem od uradnih jezikov Unije. Kadar ta jezik ni jezik, ki ga zahteva namembna država članica, gospodarski subjekt izjavo o vzajemnem priznavanju prevede v jezik, ki ga zahteva namembna država članica.

2. Gospodarski subjekti, ki podpišejo izjavo o vzajemnem priznavanju ali del izjave, so odgovorni za vsebino in točnost informacij, ki jih navedejo v izjavi o vzajemnem priznavanju, vključno s točnostjo informacij, ki jih prevedejo. Za namene tega odstavka so gospodarski subjekti odgovorni v skladu z nacionalnim pravom.

3. Gospodarski subjekti zagotovijo, da je izjava o vzajemnem priznavanju vedno posodobljena zaradi upoštevanja morebitnih sprememb informacij, ki so jih navedli v izjavi o vzajemnem priznavanju.

4. Izjava o vzajemnem priznavanju se lahko pristojnemu organu namembne države članice predloži v oceno, ki se izvede na podlagi člena 5. Predloži se lahko v papirni obliki, elektronski obliki ali pa se da na voljo na spletu v skladu z zahtevami namembne države članice.

5. Kadar gospodarski subjekti dajo izjavo o vzajemnem priznavanju na voljo na spletu, se uporabljajo naslednji pogoji:

(a) vrsta blaga ali serija, na katero se izjava o vzajemnem priznavanju nanaša, je zlahka prepoznavna; ter

(b) uporabljena tehnična sredstva so prijazna uporabniku in se spremljajo, da se zagotovi razpoložljivost in dostop do izjave o vzajemnem priznavanju.

6. Kadar za blago, za katero se predloži izjava o vzajemnem priznavanju, velja tudi akt Unije, s katerim se zahteva izjava EU o skladnosti, se lahko izjava o vzajemnem priznavanju priloži izjavi EU o skladnosti.

Člen 5

Ocena blaga

1. Kadar namerava pristojni organ namembne države članice oceniti blago, za katerega se uporablja ta uredba, da se ugotovi, ali se blago oziroma blago te vrste v drugi državi članici zakonito trži ter ali so v takem primeru in ob upoštevanju značilnosti zadevnega blaga legitimni javni interesi, ki jih zajemajo veljavna nacionalna tehnična pravila namembne države članice, ustrezno zaščiteni, brez odlašanja vzpostavi stik z zadevnim gospodarskim subjektom.

2. Ko pristojni organ namembne države članice vzpostavi stik z zadevnim gospodarskim subjektom, ga seznanijo z oceno, pri čemer navede, katero blago se pri tem ocenjuje in katero nacionalno tehnično pravilo ali postopek predhodne odobritve se uporablja. Poleg tega pristojni organ namembne države članice gospodarski subjekt seznanijo z možnostjo, da za namene te ocene predloži izjavo o vzajemnem priznavanju v skladu s členom 4.

3. Gospodarskemu subjektu se dovoli, da v času, ko pristojni organ izvaja oceno iz odstavka 1 tega člena, daje blago na trg v namembni državi članici, s čimer lahko nadaljuje, razen če gospodarski subjekt prejme upravno odločbo o omejitvi ali zavrnitvi dostopa do trga za to blago. Ta odstavek se ne uporablja, kadar se ocena izvaja v okviru postopka predhodne odobritve ali kadar pristojni organ v skladu s členom 6 začasno prekliče dajanje blaga, ki je predmet te ocene, na trg.

4. Če se izjava o vzajemnem priznavanju pristojnemu organu namembne države članice predloži v skladu s členom 4, potem za oceno na podlagi odstavka 1 tega člena velja naslednje:

- (a) izjava o vzajemnem priznavanju in podporna dokazila, ki so potrebna, da se preverijo v njej navedene informacije, predložene na zahtevo pristojnega organa, sprejme kot zadostno dokazilo, da se blago zakonito trži v drugi državi članici, in
- (b) pristojni organ od gospodarskega subjekta ne zahteva nobenih drugih informacij ali dokumentacije za dokazovanje, da se blago zakonito trži v drugi državi članici.

5. Če izjava o vzajemnem priznavanju pristojnemu organu namembne države članice ni predložena v skladu s členom 4, potem lahko pristojni organ zaradi izvedbe ocene iz odstavka 1 tega člena od zadevnih gospodarskih subjektov zahteva, naj predložijo dokumentacijo in informacije, ki so potrebne za oceno glede naslednjega:

- (a) značilnosti zadevnega blaga ali vrste blaga; in
- (b) zakonitega trženja blaga v drugi državi članici.

6. Zadevni gospodarski subjekt ima po vložitvi zahteve pristojnega organa namembne države članice na voljo vsaj 15 delovnih dni za predložitev dokumentov in informacij iz točke (a) odstavka 4 ali iz odstavka 5 oziroma argumentov ali pripomb, ki bi jih ta gospodarski subjekt lahko imel.

7. Za namene ocene iz odstavka 1 tega člena lahko pristojni organ namembne države članice v skladu s členom 10(3) vzpostavi stik s pristojnimi organi ali kontaktnimi točkami za proizvode v državi članici, v kateri naj bi gospodarski subjekt po lastnem zatrjevanju zakonito tržil svoje blago, če mora pristojni organ preveriti katero koli informacijo, ki jo je navedel gospodarski subjekt.

8. Pristojni organi namembnih držav članic pri izvajanju ocene na podlagi odstavka 1 ustrezno upoštevajo vsebino poročil o preizkusih ali potrdil, ki jih je izdal organ za ugotavljanje skladnosti in jih je kot del ocene predložil kateri koli gospodarski subjekt. Pristojni organi namembnih držav članic poročila o preizkusih ali potrdila, ki jih je izdal organ za ugotavljanje skladnosti, akreditiran za ustrezno področje dejavnosti ugotavljanja skladnosti v skladu z Uredbo (ES) št. 765/2008, ne zavrnejo iz razlogov, povezanih z usposobljenostjo tega organa.

9. Kadar pristojni organ namembne države članice po zaključku ocene na podlagi odstavka 1 tega člena sprejme upravno odločbo v zvezi z blagom, ki ga je ocenil, o svoji odločbi brez odlašanja obvesti ustrezni gospodarski subjekt iz odstavka 1 tega člena. Najpozneje v 20 delovnih dneh po sprejetju upravne odločbe jo pristojni organ uradno priglasi tudi Komisiji in drugim državam članicam. V ta namen uporabi sistem iz člena 11.

10. V upravni odločbi iz odstavka 9 se razlogi za odločbo navedejo dovolj podrobno in utemeljeno, da se olajša oceno njene skladnosti z načelom vzajemnega priznavanja in zahtevami iz te uredbe.

11. V upravno odločbo iz odstavka 9 se vključijo zlasti naslednje informacije:

- (a) nacionalno tehnično pravilo, na katerem temelji upravna odločba;
- (b) legitimni razlogi v javnem interesu, ki upravičujejo uporabo nacionalnega tehničnega pravila, na katerem temelji upravna odločba;
- (c) tehnični ali znanstveni dokazi, ki jih je upošteval pristojni organ namembne države članice, po potrebi tudi pomembne tehnične spremembe, do katerih je prišlo od začetka veljavnosti nacionalnega tehničnega pravila;
- (d) povzetek utemeljitev, pomembnih za oceno na podlagi odstavka 1, če jih je zadevni gospodarski subjekt predložil;
- (e) dokazila, da je upravna odločba primerna za uresničevanje zastavljenega cilja in da ne presega tistega, kar je potrebno za doseg tega cilja.

12. V upravni odločbi iz odstavka 9 tega člena se navedejo pravna sredstva, ki jih omogoča nacionalno pravo v namembni državi članici, in roki, ki se uporabljajo za navedena pravna sredstva. Prav tako se navede, da imajo gospodarski subjekti možnost uporabe mreže SOLVIT in postopka na podlagi člena 8.

13. Upravna odločba iz odstavka 9 ne začne učinkovati, dokler ni v skladu z navedenim odstavkom o njej obveščen zadevni gospodarski subjekt.

Člen 6

Začasni preključ dostopa do trga

1. Medtem ko pristojni organ države članice ocenjuje blago v skladu s členom 5, lahko začasno prekliče dajanje navedenega blaga na voljo na trgu v navedeni državi članici samo, če:
 - (a) blago pod običajnimi ali razumno predvidljivimi pogoji uporabe pomeni resno tveganje za varnost ali zdravje oseb ali okolja, vključno s tveganjem, pri katerem učinki sicer niso takojšnji, ki zahteva hitro ukrepanje pristojnih organov; ali
 - (b) je dajanje blaga ali blaga te vrste na voljo na trgu v tej državi članici v njej na splošno prepovedano zaradi kršenja javne morale ali ogrožanja javne varnosti.
2. Pristojni organ države članice zadevni gospodarski subjekt, Komisijo in druge države članice takoj obvesti o vsakem začasnem preključu v skladu z odstavkom 1 tega člena. Obveščanje Komisije in drugih držav članic se izvaja v skladu s sistemom iz člena 11. V primerih iz točke (a) odstavka 1 tega člena se obvestilu priloži podrobna tehnična ali znanstvena utemeljitev, zakaj zadeva spada v področje uporabe navedene točke.

Člen 7

Obveščanje prek sistema RAPEX ali sistema RASFF

Če je upravna odločba iz člena 5 ali začasni preključ iz člena 6 tudi ukrep, ki ga je treba sporočiti prek sistema hitre izmenjave informacij (RAPEX) v skladu z Direktivo 2001/95/ES ali sistema hitrega obveščanja za živila in krmo (RASFF) v skladu z Uredbo (ES) št. 178/2002, potem posebna priglasitev Komisiji in drugim državam članicam na podlagi te uredbe ni potrebna, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

- (a) v obvestilu prek sistema RAPEX ali RASFF je navedeno, da se priglasitev ukrepa šteje tudi za priglasitev na podlagi te uredbe; in
- (b) obvestilu prek sistema RAPEX ali RASFF so priložena dokazila, ki se zahtevajo za upravno odločbo na podlagi člena 5 ali začasni preključ na podlagi člena 6.

Člen 8

Postopek reševanja težav

1. Kadar je gospodarski subjekt, na katerega vpliva upravna odločba, to odločbo predložil mreži SOLVIT, nacionalni center ali odgovorni center pa med postopkom mreže SOLVIT Komisijo pozove, naj da mnenje in tako pomaga pri reševanju zadeve, nacionalni center oziroma odgovorni center Komisiji predložita vse ustrezne dokumente v zvezi z zadevno upravno odločbo.
2. Komisija po prejemu zahteve iz odstavka 1 oceni, ali je upravna odločba združljiva z načelom vzajemnega priznavanja in z zahtevami iz te uredbe.
3. Komisija za namene izvedbe ocene iz odstavka 2 tega člena preuči upravne odločbe, priglašene v skladu s členom 5(9), ter dokumente in informacije, predložene v postopku SOLVIT. Če so za izvedbo ocene iz odstavka 2 tega člena potrebne dodatne informacije ali dokumenti, Komisija od ustreznega centra SOLVIT brez nepotrebne odlašanja zahteva, naj vzpostavi komunikacijo z zadevnim gospodarskim subjektom ali pristojnimi organi, ki so sprejeli upravno odločbo, da bi zagotovili take dodatne informacije ali dokumente.
4. Komisija v 45 delovnih dneh po prejemu zahteve iz odstavka 1 dokonča svojo oceno in poda mnenje. V njem po potrebi opredeli vse pomisleke, ki bi jih bilo treba obravnavati v okviru postopka SOLVIT ali izda priporočila, da bi pomagala pri reševanju zadeve. Obdobje 45 delovnih dni ne vključuje časa, ki je potreben, da Komisija pridobi dodatne informacije in dokumente, kakor je določeno v odstavku 3.
5. Kadar je Komisija med oceno iz odstavka 2 obveščena, da je bila zadeva rešena, ji mnenja ni treba podati.
6. Mnenje Komisije se prek ustreznega centra SOLVIT sporoči zadevnemu gospodarskemu subjektu in ustreznim pristojnim organom. Komisija to mnenje prek sistema iz člena 11 uradno priglasí vsem državam članicam. To mnenje se upošteva med postopkom mreže SOLVIT iz odstavka 1 tega člena.

POGLAVJE III

UPRAVNO SODELOVANJE, SPREMLJANJE IN KOMUNIKACIJA

Člen 9

Naloge kontaktnih točk za proizvode

1. Države članice na svojem ozemlju imenujejo in vzdržujejo kontaktne točke za proizvode ter zagotovijo, da imajo njihove kontaktne točke za proizvode zadostna pooblastila in dovolj sredstev za ustrezno izvajanje svojih nalog. Zagotovijo, da kontaktne točke za proizvode svoje storitve izvajajo v skladu z Uredbo (EU) 2018/1724.
2. Kontaktne točke za proizvode na spletu predložijo naslednje informacije:
 - (a) informacije o načelu vzajemnega priznavanja in uporabi te uredbe na ozemlju njihove države članice, vključno z informacijami o postopku iz člena 5;
 - (b) kontaktne podatke pristojnih organov znotraj te države članice, ki omogočajo neposreden stik z njimi, vključno s podrobnostmi o organih, pristojnih za nadzor izvajanja nacionalnih tehničnih pravil, ki se uporabljajo na ozemlju njihove države članice;
 - (c) pravna sredstva in postopke, ki so v primeru spora med pristojnim organom in gospodarskim subjektom na voljo na ozemlju njihove države članice, vključno s postopkom iz člena 8.
3. Kadar je treba dopolniti informacije, ki se predložijo na spletu v skladu z odstavkom 2, kontaktne točke za proizvode na zahtevo gospodarskega subjekta ali pristojnega organa druge države članice zagotovijo vse koristne informacije, kot so elektronske kopije nacionalnih tehničnih pravil in nacionalnih upravnih postopkov, ki se za posebno blago ali blago posebne vrste uporabljajo na ozemlju, kjer je ustanovljena kontaktna točka za proizvode, ali spletni dostop do teh pravil in postopkov, ali informacije, ali je po nacionalnem pravu za to blago ali blago te vrste potrebna predhodna odobritev.
4. Kontaktne točke za proizvode na zahteve iz odstavka 3 odgovorijo v 15 delovnih dneh po njihovem prejemu.
5. Kontaktne točke za proizvode za zagotavljanje informacij iz odstavka 3 ne zaračunavajo pristojbine.

Člen 10

Upravno sodelovanje

1. Komisija omogoči in zagotovi učinkovito sodelovanje med pristojnimi organi in kontaktnimi točkami za proizvode iz različnih držav članic prek naslednjih dejavnosti:
 - (a) olajšuje in usklajuje izmenjavo in zbiranje informacij ter najboljših praks v zvezi z uporabo načela vzajemnega priznavanja;
 - (b) podpira delovanje kontaktnih točk za proizvode in krepi njihovo čezmejno sodelovanje;
 - (c) omogoča in usklajuje izmenjavo uradnikov med državami članicami ter organizacijo skupnih programov usposabljanja in ozaveščanja za organe in podjetja.
2. Države članice zagotovijo, da njihovi pristojni organi in kontaktne točke za proizvode sodelujejo v dejavnostih iz odstavka 1.
3. Pristojni organi države članice, v kateri naj bi gospodarski subjekt po lastnem zatrjevanju zakonito tržil svoje blago, pristojnemu organu namembne države članice na njegovo zahtevo v skladu s členom 5(7) v 15 delovnih dneh predložijo vse informacije, ki so potrebne za preverjanje podatkov in dokumentov, ki jih je gospodarski subjekt predložil med ocenjevanjem v skladu s členom 5 v zvezi z navedenim blagom. S pomočjo kontaktnih točk za proizvode se lahko olajšajo stiki med zadevnimi pristojnimi organi v skladu z rokom za predložitev zahtevanih informacij iz člena 9(4).

Člen 11

Informacijski in komunikacijski sistem

1. Za namene členov 5, 6, in 10 te uredbe se uporablja informacijski in komunikacijski sistem iz člena 23 Uredbe(ES) št. 765/2008, razen v primerih iz člena 7 te uredbe.
2. Komisija sprejme izvedbene akte, v katerih so določene podrobnosti in funkcije sistema iz odstavka 1 tega člena za namene te uredbe. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 15(2).

POGLAVJE IV

FINANCIRANJE

Člen 12

Financiranje dejavnosti v podporo tej uredbi

1. Unija lahko v podporo tej uredbi financira naslednje dejavnosti:
 - (a) kampanje za ozaveščanje;
 - (b) izobraževanje in usposabljanje;
 - (c) izmenjavo uradnikov in najboljših praks;
 - (d) sodelovanje med kontaktnimi točkami za proizvode in pristojnimi organi ter tehnično in logistično podporo temu sodelovanju;
 - (e) zbiranje podatkov v zvezi z delovanjem načela vzajemnega priznavanja in njegovimi učinki na enotni trg blaga.
2. Finančna pomoč Unije v zvezi z dejavnostmi v podporo tej uredbi se izvede v skladu z Uredbo (EU, Euratom) 2018/1046 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁸⁾, in sicer neposredno ali s prenosom nalog izvrševanja proračuna na subjekte iz točke (c) člena 62(1) navedene uredbe.
3. Proračunska sredstva, odobrena za dejavnosti iz te uredbe, letno določi proračunski organ v mejah veljavnega finančnega okvira.

Člen 13

Zaščita finančnih interesov Unije

1. Komisija sprejme ustrezne ukrepe za zagotovitev, da so pri izvajanju dejavnosti, ki se financirajo na podlagi te uredbe, finančni interesi Unije zaščiteni z uporabo preventivnih ukrepov proti goljufijam, korupciji in drugim nezakonitim ravnanjem, z učinkovitimi pregledi, in kadar se ugotovijo nepravilnosti, izterjavo nepravilno izplačanih zneskov ter po potrebi z učinkovitimi, sorazmernimi in odvračilnimi upravnimi in denarnimi kaznimi.
2. Komisija ali njeni predstavniki in Računsko sodišče so pooblašeni za izvajanje revizij na podlagi dokumentacije in inšpekcij na kraju samem pri vseh upravičencih do nepovratnih sredstev, izvajalcih in podizvajalcih, ki so prejeli sredstva Unije na podlagi te uredbe.
3. Evropski urad za boj proti goljufijam (OLAF) lahko v skladu z določbami in postopki iz Uredbe (EU, Euratom) št. 883/2013 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁹⁾ ter Uredbe Sveta (Euratom, ES) št. 2185/96 ⁽²⁰⁾ izvaja preiskave, vključno s pregledi in inšpekcijami na kraju samem, da bi ugotovil, ali je v povezavi s sporazumom ali sklepom o nepovratnih sredstvih ali pogodbo, financirano na podlagi te uredbe, prišlo do goljufije, korupcije ali drugih nezakonitih ravnanj, ki škodijo finančnim interesom Unije.
4. Brez poseganja v odstavke 1, 2 in 3 sporazumi o sodelovanju s tretjimi državami in mednarodnimi organizacijami, pogodbe ter sporazumi in sklepi o nepovratnih sredstvih, ki so posledica izvajanja te uredbe, vsebujejo določbe, ki Komisijo, Računsko sodišče in OLAF izrecno pooblaščajo za izvajanje takšnih revizij in preiskav v skladu z njihovimi pristojnostmi.

⁽¹⁸⁾ Uredba (EU, Euratom) 2018/1046 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. julija 2018 o finančnih pravilih, ki se uporabljajo za splošni proračun Unije, spremembi uredb (EU) št. 1296/2013, (EU) št. 1301/2013, (EU) št. 1303/2013, (EU) št. 1304/2013, (EU) št. 1309/2013, (EU) št. 1316/2013, (EU) št. 223/2014, (EU) št. 283/2014 in Sklepa št. 541/2014/EU ter razveljavitvi Uredbe (EU, Euratom) št. 966/2012 (UL L 193, 30.7.2018, str. 1).

⁽¹⁹⁾ Uredba (EU, Euratom) št. 883/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. septembra 2013 o preiskavah, ki jih izvaja Evropski urad za boj proti goljufijam (OLAF), ter razveljavitvi Uredbe (ES) št. 1073/1999 Evropskega parlamenta in Sveta in Uredbe Sveta (Euratom) št. 1074/1999 (UL L 248, 18.9.2013, str. 1).

⁽²⁰⁾ Uredba Sveta (Euratom, ES) št. 2185/96 z dne 11. novembra 1996 o pregledih in inšpekcijah na kraju samem, ki jih opravlja Komisija za zaščito finančnih interesov Evropskih skupnosti pred goljufijami in drugimi nepravilnostmi (UL L 292, 15.11.1996, str. 2).

POGLAVJE V

VREDNOTENJE IN POSTOPEK V ODBORU

Člen 14

Vrednotenje

1. Komisija do 20. aprila 2025 in nato vsaka štiri leta ovrednoti to uredbo glede na cilje, za katere si ta prizadeva, ter Evropskemu parlamentu, Svetu in Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru o tem predloži poročilo.
2. Komisija za namene odstavka 1 tega člena uporabi informacije, ki so na voljo v sistemu iz člena 11, in vse podatke, zbrane pri izvajanju dejavnosti iz točke (e) člena 12(1). Komisija lahko od držav članic zahteva tudi, naj predložijo vse ustrezne informacije za vrednotenje prostega pretoka blaga, ki se zakonito trži v drugi državi članici za vrednotenje uspešnosti te uredbe, pa tudi oceno delovanja kontaktnih točk za proizvode.

Člen 15

Postopek v odboru

1. Komisiji pomaga odbor. Ta odbor je odbor v smislu Uredbe (EU) št. 182/2011.
2. Pri sklicevanju na ta odstavek se uporablja člen 5 Uredbe (EU) št. 182/2011.

POGLAVJE VI

KONČNE DOLOČBE

Člen 16

Razveljavitev

Uredba (ES) št. 764/2008 se razveljavi z učinkom od 19. aprila 2020.

Sklicevanja na razveljavljeno uredbo se štejejo za sklicevanja na to uredbo.

Člen 17

Začetek veljavnosti in uporaba

Ta uredba začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Uporablja se od 19. aprila 2020.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v vseh državah članicah.

V Bruslju, 19. marca 2019

Za Evropski parlament
Predsednik
A. TAJANI

Za Svet
Predsednik
G. CIAMBA

PRILOGA

Izjava o vzajemnem priznavanju za namene člena 4 Uredbe (EU) 2019/515 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾

Del I

1. Edinstvena identifikacijska oznaka blaga ali vrste blaga: ... [Opomba: vpišite identifikacijsko številko ali drugo referenčno oznako, ki edinstveno označuje blago ali vrsto blaga.]
2. Ime in naslov gospodarskega subjekta: ... [Opomba: vpišite ime in naslov podpisnika dela I izjave o vzajemnem priznavanju: proizvajalec in, če je ustrezno, njegov pooblaščen zastopnik, uvoznik ali distributer].
3. Opis blaga ali vrste blaga, na katero se izjava o vzajemnem priznavanju nanaša: ... [Opomba: zaradi sledljivosti mora biti opis dovolj izčrpen, da omogoča prepoznavo blaga. Po potrebi se lahko priloži fotografija.]
4. Izjava in informacije o zakonitosti trženja blaga ali blaga te vrste
 - 4.1 Zgoraj opisano blago ali vrsta blaga, vključno z njegovimi lastnostmi, je v skladu z naslednjimi pravili, ki se uporabljajo v ... [Opomba: navedite državo članico, v kateri naj bi se blago ali blago te vrste zakonito tržilo]: ... [Opomba: za vsak primer posebej vpišite naslov in nاپotilo na uradno objavo ustreznih pravil, ki se uporabljajo v navedeni državi članici, ter sklic na odločbo o odobritvi, če je bil za blago potreben postopek predhodne odobritve],

ali

v ... [Opomba: navedite državo članico, v kateri naj bi se blago ali blago te vrste zakonito tržilo] ustrezna pravila za zgoraj opisano blago ali blago te vrste ne veljajo].
 - 4.2 Sklic na postopek ugotavljanja skladnosti, ki se uporablja za blago ali blago te vrste ali sklic na poročila o preizkusih za vse preizkuse, ki jih opravi organ za ugotavljanje skladnosti, vključno z imenom in naslovom tega organa (če je bil ta postopek izveden ali če so bili taki preizkusi izvedeni): ...
5. Kakršne koli dodatne informacije, ki se štejejo za ustrezne pri oceni, ali se blago ali blago te vrste zakonito trži v državi članici iz točke 4.1: ...
6. Ta del izjave o vzajemnem priznavanju je izpolnjen na izključno odgovornost gospodarskega subjekta iz točke 2.

Podpisano za in v imenu:

(kraj in datum):

(ime, funkcija) (podpis):

Del II

7. Izjave in informacije o trženju blaga ali blaga te vrste:
 - 7.1 Blago ali blago te vrste, opisano v delu I, je dano na voljo končnim uporabnikom na trgu v državi članici iz točke 4.1.
 - 7.2 Informacije, da je blago ali blago te vrste dano na voljo končnim uporabnikom v državi članici iz točke 4.1, vključno s točno navedbo datuma, ko je bilo blago prvič dano na voljo končnim uporabnikom na trgu v navedeni državi članici: ...
8. Kakršne koli dodatne informacije, ki se štejejo za ustrezne pri oceni, ali se blago ali blago te vrste zakonito trži v državi članici iz točke 4.1: ...

⁽¹⁾ Uredba (EU) 2019/515 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. marca 2019 o vzajemnem priznavanju blaga, ki se zakonito trži v drugi državi članici, in o razveljavitvi Uredbe (ES) št. 764/2008 (UL L 91, 29.3.2019, str. 1).

9. Ta del izjave o vzajemnem priznavanju je izpolnjen na izključno odgovornost ... [Opomba: vpišite ime in naslov podpisnika dela II izjave o vzajemnem priznavanju: proizvajalec in, če je ustrezno, njegov pooblaščen zastopnik, uvoznik ali distributer].

Podpisano za in v imenu:

(kraj in datum):

(ime, funkcija) (podpis):
